

Из Речне флотиле

Близанци плове

У јединицама Речне флотиле на професионалним официрским и војничким дужностима раде три пара близанаца којима су, осим готово идентичног физичког изгледа, заједнички и љубав према униформи и војном позиву, животу и раду на реци, трагања за изазовима и жеље за доказивањем и напредовањем

У првом реду десетари Љубан и Вујо Бјелић

Капетани речних јединица (донедавно поручници фрегате) браћа Слободан и Зоран Шебез су из родне Војке, у близини Старе Пазове, одмах после завршене основне школе кренули пут војног позива. Уписали су Војну гимназију, а после ње и Војну академију поморског смера. По завршеној Академији упућени су у Тиват, обојица на дужност командира одељења подводног оружја на ракетној фрегати.

Након прекоманде у Речну флотилу, у новосадску касарну „Александар Берић“, до тада заједничку и школску и кадетску клупу замењују дужностима заменика команданта речних миноловаца. Четири године касније, на

истим бродовима и истовремено, преузимају дужност команданата. И да не би баш све било идентично, близаначки, Слободан је у чин капетана унапређен 2010, а Зоран у септембру прошле године. Слободан је сада заменик команданта Групе вишенаменских бродова, а Зоран обавља дужност референта за обуку у Команди првог речног одреда, „вишу од братовљеве“, каже у шали. Зоран се оженио, Слободан тек верио. Зоран има и петомесечну ћеркицу Милицу, али је Слободан зато први постао стриц.

Разводнице Сања и Тања Митровић из Шапца завршиле су средњу уметничку школу и у очевој штампа-

Дунавом и Савом

59

Разводнице Сања и Тања Мишровић

Кайешани Слободан и Зоран Шебез

рији радиле готово све, од дизајна до припреме и постављања реклама, али се, кажу, никада нису играле као друге девојчице. Њихове играчке били су пластични пиштољи и фудбалске лопте, које су „терале“ са дечацима из комшилука, а у четрнаестој години завршавају и курс падобранства. Свакодневно су, на путу до школе, пролазиле поред касарне и са занимањем гледале војнике с оруж-

јем на стражи, па не чуди што су, једног пролећног дана, дошле на пријавницу и распитале се како да постану војници. Најзад, пре три године пријавиле су на конкурс и, после завршене обуке, обреле у првом понтонирском батаљону, на дужности послужилаца понтонирског моста.

И њихови момци су професионални војници у истој јединици. Тањин по чину млађи водник, возач амфибије, а Сањин разводник, возач возила за превоз понтонског пловног чланка. Срећне су у униформи, али обе желе више – да се још више доказују. Жеља им је да, попут њихових колега, учествују на некој заједничкој војној вежби ван граница Србије, да више времена проводе на терену, на понтонима, односно на реци. Не прибојавају се физички тешких војничких послова, напротив. Нису, додуше, робусне, али су, кажу углас, прво војници, па онда девојке.

За нишанским справама бродских двадесетомилитарских противавионских топова су близанци, десетари Љубан и Вујо Бјелић, из Кљајићева, надомак Сомбора. Сваки на свом броду, сваки на свом топу. И отац им је служио војску на бродовима у Пули и Београду, па су њих двојица, некако логично, наставили породичну морнаричку традицију. Не могу, веле, да забораве прву пловидбу – с брода обале изгледају другачије, зими се и уши, и нос, и прсти на окидачу топа, смрзавају од шибанья ветра. Обојица су завршили Средњу електротехничку школу у Кули и заједно конкурисали за професионалну војничку службу. Када су окончали обуку у Првом центру, изабрали су Нови Сад, најближи Кљајићеву, а кад су се први пут попели на брод и запловили, дилеме више није било.

Ушао је Дунав равничарским момцима у крв, не могу без њега. Обојица су добре нишанције, али је Љубан за нијансу бољи, слажу се. За који месец ће Флотила опет на Тису, на гађања, па ће Вујо добити прилику да поништи ту близаначку, нишанцијску нијансу. ■

Будимир М. ПОПАДИЋ